जनाय शुद्धान्तचराय शंसते कुमारजन्मा सर्गः ३
मृतसम्मिताक्षरं। अदेयमासीद्द्वयमेव भूपतेः शशि
प्रभं छत्रमुभे च चामरे ॥१६॥ निवातपद्मस्तिमि
तेन चक्षुषा नृपस्य कान्तं पिबतः सुताननं। महो
दधेः पूरइवेन्दुदर्शनाद्गुरुः प्रहर्षः प्रबभूव
चात्मनि ॥१७॥ स जातकर्म्मण्यखिले तपस्विना
तपोवनादेत्य पुरोधसाकृते। दिलीपसूनुर्मणिरा
करोद्भवः प्रयुक्तसंस्कारइवाधिकं बभौ ॥१८॥

जनायेति। जनाय वस्तुद्वयमेव अदातव्यं दिलीपस्यासीत् किं० तत् आह एकं छत्रं द्वितीयञ्च चामरद्वयं किं० छत्रं चन्द्रवत् प्रभा यस्य तत् किं० जनाय शुद्धान्तचराय अन्तःपुरचराय पु० किं० जनाय पुत्रस्य जन्म शंसते भाषते किं० जन्म अमृतेन सम्मि तानि तुल्यानि अक्षराणि यस्य तत् ॥१६॥ निवातेति। दिलीपस्यात्मनि हर्षः स्यातुं न शशाक यथा चन्द्रस्य दर्शना त्समुद्रस्य पूर्णता तन्मध्ये स्यातुं न शक्नोति किं० दिलीपस्य नेत्रेण पुत्रस्य मुखं पश्यतः किं० मुखं कान्तं मनोहरं किं० नेत्रेण निर्व्वातदेशे यत्पद्मं तद्वत् स्तिमितेन ॥१७॥ स इति। स दिलीपस्यपुत्रः मणिरिव अतिशयेन शुशुभे किं० मणिः आकराज्जातः पुनः किं० संस्कारेण युक्तः कस्मिन्सति तपो वनादागत्य पुरोधसा वशिष्ठेन अखिले समग्रे जातकर्म्मणि कृते सति किं० वशिष्ठेन तपस्विना ॥१८॥